Людина — текст 1 із 3

Високий стрункий брюнет, молодий, але вже досить поживший, у чорному фраці й білосніжному краватці, стояв біля дверей і не без смутку дивився на залу, повну осліплюючих вогнів і вальсуючих пар.
Тяжко й нудно бути людиною! — думав він. — Людина — це раб не тільки пристрастей, а й своїх ближніх. Так, раб! Я раб цієї строкатої, веселої юрби, яка платить мені тим, що не помічає мене. Її воля, її нікчемні примхи сковують мене по руках і ногах, як удав своїм поглядом сковує кролика. Праці я не боюся, служити радий, але прислужуватися — огидно! І, власне, навіщо я тут? Чому служу? Ця вічна метушня з квітами, з шампанським, яка збиває мене з ніг, з дамами та їхнім морозивом... нестерпно!! Ні, жахлива ти, доле людська! О, як я буду щасливий, коли перестану бути людиною!
Не знаю, до чого б ще додумався молодий песиміст, якби до нього не підійшла дівчина надзвичайної краси. Обличчя молодої красуні палало рум'янцем і дихало рішучістю. Вона провела рукавичкою по своєму мармуровому лобі й сказала голосом, що пролунав, як мелодія:
— Людино, дайте мені води!
Людина зробила шанобливий вираз обличчя, рвонула з місця й побігла.